

Theo Lời Kể Của Cư Sĩ Lương Vỹ

Vào năm 2000, đệ tử Lương Vỹ có được nhân duyên hiếm có khó gặp, được đến Học hội Tịnh tông Singapore làm công tác hậu cần. Lúc đó sư phụ thượng nhân ở Singapore, đang tổ chức lớp đào tạo nhân tài hoàng pháp hai nước Trung Quốc và Singapore, đồng thời tuyên giảng kinh Hoa Nghiêm. Từ đó mà tôi lĩnh hội được thân giáo của sư phụ thượng nhân.

1. Quan tâm trong từng bữa ăn

Sự quan tâm của sư phụ thượng nhân, cụ thể mà tinh tế, ngài lúc nào cũng chăm lo cho từng người trong đạo tràng. Vào thời điểm ấy, mỗi ngày sau khi sư phụ thượng nhân giảng kinh xong, đều do nhân viên công tác làm ra đĩa gốc trước, rồi đem đến nhà máy sản xuất DVD để in sao đĩa, nhằm gửi tặng cho chư vị đại đức không thể đến nghe kinh trực tiếp. Trong số đó, người vất vả nhất là sư huynh XX, anh ấy thường xuyên làm việc chăm chỉ đến mức quên cả thời gian. Sư phụ thượng nhân rất quan tâm, vào buổi trưa nọ, mấy chục vị tứ chúng đệ tử đứng trong trai đường, cung kính chờ sư phụ thượng nhân đến để cùng dùng bữa. Sư phụ thượng nhân bước vào trai đường, ánh mắt từ bi nhìn chăm chú từng người chúng tôi, rồi hiền hòa nói với tôi: - “XX đâu? Chúng ta phải đợi cậu ấy đến cùng dùng cơm”. - “Dạ. Anh ấy vẫn đang làm việc ạ”. - “Đi mời cậu ấy đến dùng bữa đi”. Tôi vội vàng gọi điện thoại cho anh ấy, anh chạy như bay vào trai đường, nhìn đại chúng đang đứng cung kính chờ mình mà vô cùng kinh ngạc. Sư huynh XX nói: “Không ngờ sư phụ thượng nhân lại tinh tế đến thế, lại biết cả việc con chưa ăn cơm. Lần sau con sẽ không để ngài phải bận tâm nữa!” Bữa cơm này, tất cả chúng tôi đều học được rất nhiều điều.

Lại có lần, do phải ra ngoài tăng ca, đệ tử không kịp ăn cơm, định bỏ bữa luôn, nào ngờ khi quay về văn phòng, tôi được một vị đại đức làm việc bên cạnh sư phụ thượng nhân gọi lại, trong tay cô ấy cầm một phần cơm hộp, nói: - “Sư phụ thượng nhân biết anh chưa dùng cơm trưa, nên

đặc biệt để lại phần cơm định mang lên máy bay cho anh đấy”. - “Vậy sư phụ thượng nhân đâu rồi ạ?” - “Ngài đi Hồng Kông giảng kinh rồi!” Tôi ôm hộp cơm ấm áp này, trong lòng tràn ngập sự biết ơn đối với sư phụ thượng nhân!

Dịp Tết, sư phụ thượng nhân vẫn như trước, giảng kinh không ngừng nghỉ. Ngày mừng một Tết năm 2001, thính chúng đến nghe rất đông, mọi người đều ở lại học hội dùng cơm. Vì không ít tình nguyện viên và nhân viên của học hội đều đã về nhà ăn Tết, nên anh quay phim cũng phải vào bếp giúp phục vụ đại chúng. Khi đang xếp hàng lấy cơm, anh ấy ở trong bếp cười tủm tỉm nói với tôi: “Hôm nay sư phụ thượng nhân mời mọi người ăn sủi cảo!” “Thật sao?” Tất cả chúng tôi đều cười vui vẻ! Nhìn đĩa sủi cảo nóng hôi, thật sự có cảm giác như đang ăn Tết ở nhà vậy!

Mỗi bữa cơm mà sư phụ thượng nhân cùng ăn với chúng tôi, đều mang lại cho chúng tôi bài học quý giá. Có một lần, đúng lúc vị trí ngồi của đệ tử chéo với sư phụ thượng nhân, đệ tử nhìn thấy sư phụ thượng nhân dùng xong bữa trưa một cách điềm tĩnh khoan thai. Sau đó, ngài cầm lấy khăn giấy được nhân viên chuẩn bị sẵn ở trên bàn, ngài gấp lại một chút để lau miệng, rồi gấp thêm một lần nữa, cẩn thận lau sạch bát mình đã dùng, kế tiếp chân thành lau sạch phần mặt bàn nơi ngài đã ngồi. Cuối cùng, ngài gấp gọn khăn giấy lại rồi đặt xuống ngay ngắn, ngài ngồi tĩnh lặng một lát rồi mới kết thúc bữa ăn. Ngài đứng dậy với gương mặt rạng rỡ nụ cười, dùng ánh mắt điềm tĩnh nhìn từng người chúng tôi, rồi mới chấp tay rời đi. Tôi đã từng nhận lúc mọi người tản đi, quan sát tỉ mỉ bát đĩa ngài đã dùng, trông như đã được rửa sạch vậy.

2. Người trẻ 102 tuổi

Cư sĩ Hứa Triết là quốc bảo của Singapore, mọi người đều nghe nhiều, quá quen tai rồi. Lúc đó, sư phụ thượng nhân đã đặc biệt mời một đạo diễn và một quay phim người Hoa đến từ Mỹ để quay bộ phim tài

liệu liên quan đến cư sĩ Hứa Triết, với sự phỏng vấn của cư sĩ Trần - người đang làm phóng viên cho tòa soạn báo Dallas Times ở Mỹ. Sau đó, các vị trưởng bối đã nhờ cư sĩ Từ hướng dẫn học trò học cách viết lời thuyết minh cho bộ phim. Khi ấy đệ tử không nghĩ đến việc nên thỉnh giáo cô ấy cho thật kỹ. Bản thảo vừa hoàn thành, tôi đã tùy ý đặt ngay tiêu đề là: “Cụ già 102 tuổi mãi mãi ở thanh xuân”. Tiếp đó chúng tôi mang bản thảo đến văn phòng của sư phụ thượng nhân ở tầng năm để xin chỉ giáo. Trong căn phòng ngập tràn ánh nắng, sư phụ thượng nhân ngồi trên chiếc ghế mây, ngài xem bản thảo mà cười híp mắt, ngài xem chăm chú như thế, dáng vẻ tập trung đến vậy. Sau khi xem xong, ngài cười và nói: “Cụ già 102 tuổi ư? Đáng lẽ phải để là người trẻ 102 tuổi mới đúng. Vậy mới là Hứa Triết có thân kim cương bất hoại chứ!” Tất cả chúng tôi đều cười, tên phim được đổi thành: “Người trẻ 102 tuổi mãi mãi ở thanh xuân”.

3. Áo hải thanh đã mặc suốt 30 năm

Sư phụ thượng nhân cực kỳ quan tâm đến chúng tôi, ngài thường xuyên lấy những đồ dùng, thức ăn mà tín chúng từ khắp nơi trên thế giới cúng dường cho chúng tôi dùng. Thế nhưng đối với bản thân ngài thì... Có lần tôi tình cờ gặp thị giả của sư phụ thượng nhân đang giúp ngài ủi áo hải thanh. Đây là áo hải thanh mà sư phụ thượng nhân thường mặc. Tôi lẩm lòi hỏi: “Áo hải thanh của sư phụ thượng nhân chắc chưa mặc được mấy năm đâu thầy nhỉ? Nhìn vẫn còn mới lắm!” “Đã mặc được 30 năm rồi! Sư phụ thượng nhân rất quý trọng nó!” Tôi kinh ngạc hết sức!

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”